

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15
29—Γραφεῖον ὁδ. Βουλῆς—29

 Τὸ Τυπογραφεῖον καὶ Γραφεῖον τῆς ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ ἀπὸ 1^{ης} Σεπτεμβρίου μεταφέρεται εἰς τὸ κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Περικλέους καὶ Θησέως γωνιαῖον μαγαζεῖον, ἠνωθεν τοῦ Ξενοδοχείου Βαρνάδα.

Παρατήρησάς ποτε τὰς μακροσκελεῖς καὶ μαύρας μυῖας αἵτινες ἐπιπλέουσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων ἀγρεύουσιν τὴν ἐξ ἐντόμων συνισταμένην τροφήν αὐτῶν; Εἶδες μετὰ πόσης ἀδιαφορίας καὶ θετικότητος κινούνται, ὡς ἐπὶ τοῦ στερεώματος;

Ἦμῶν τινὰ περιεργαζόμενος τὰς μυῖας ταύτας ἐδιδάχθη σπουδαῖον μάθημα παρ' αὐτῶν. Ἀνεκάλυψε ὅτι οὐδένα κίνδυνον ἔτρεχεν ἐκ τῶν κάτω, οἱ μικροὶ ἰχθύες ἠγωνίζοντο ἵνα συλλάβωσι καὶ καταβροχθίσωσιν αὐτάς, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἰδοὺ, κύταξε τὸν μικρὸν ἐκείνον ἰχθύν, πόσον ἡσύχως προχωρεῖ, ὡς νὰ ἔρρη ὑπὸ τὰ ὕδατα, μετρᾷ τὴν ἀπόστασιν, ζυγίζει ἐκυτὸν καὶ αἶρνη; ῥίπτεται κατὰ τοῦ θύματός του, ἀλλὰ, ρεῦ! ἀποτυχία! ἡ μυῖα ἐκείνη ἀπῆλθεν ἀσφαλῶς· τὸ ἀξιοπεριέργον ὅμως εἶναι ὅτι αὐταὶ διαφεύγουσι μὲν ὅλας τὰς προσπάθειάς καὶ τὰ τεχνάσματα τῶν ἰχθύων ἀλλὰ πίπτουσι πρόχειρα θύματα εἰς τὰς χελιδώνας, αἵτινες τρέφονται ἀπὸ τὰς μυῖας καὶ τὰ λοιπὰ ἐντομα τὰ πληροῦντα τὴν ἀτμόσφαιραν, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν τε ὑδάτων καὶ τῆς ξηρᾶς.

Πῶς τοῦτο συμβαίνει; Μετὰ κόπου τινὸς καὶ μετὰ χρόνον εὗρον ὅτι αἱ μυῖαι αὗται ἔχουσιν ὀφθαλμοὺς, αἵτινες βλέπουσι μόνον πρὸς τὰ κάτω καὶ οὕτω κατορθοῦσι νὰ διαφεύγωσι τοὺς ἐκ τῶν κάτωθεν ἐχθροὺς ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἄνω, διὸ καὶ πίπτουσι πρόχειρα θύματα τῶν πτηνῶν.

Αἱ μυῖαι αὗται ὑπὸ ταύτην τὴν ιδιότητα εἰκονίζουσι τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες προσηλόνουσι πᾶσαν αὐτῶν τὴν προσοχὴν εἰς τοὺς ἐπιγείους κινδύνους οὓς καὶ κατορθοῦσι νὰ διαφεύγωσιν. Σταθμίζουσι τὰς πράξεις καὶ τὸν βίον αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ οὕτως, ὥστε νὰ διαφύγωσι τὰς χεῖρας τοῦ κλητῆρος καὶ τῆς ἀρχῆς ἀλλὰ πίπτουσι θύματα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ διαβόλου. Ἐξασκοῦσι φρόνησιν καὶ εὐφυῖαν ὥστε νὰ μὴ συλληφθῶσιν ὡς καταχρασταὶ ἢ ψεύσται ἢ πλάνοι ἢ κλέπται, ἀλλ' ἀδιαφοροῦσι καὶ περιφρονοῦσι τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ οὕτω ζῶσιν ἐν ἁμαρτίαις· φοβοῦνται μὲν τοὺς ἀποκτείνοντας τὸ σῶμα τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυνάμενους νὰ ἀποκτείνωσι, ἀλλὰ περιφρονοῦσι ἐκείνους ὅστις δύνανται καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ν' ἀπολέσῃ ἐν τῇ γένει (Ματθ. ι'. 28). Ὅθεν ἀποφεύγουσι μὲν τὰς φυλακὰς καὶ τὰς ποινὰς τῆς πολιτείας ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν αἰώνιον κόλασιν, καὶ τοῦτο λογιζοῦσιν μεγάλην εὐφροσύνην. «Ἐξέλτετι ἀνθρώποι!»

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι πράγματι κλέπτουσιν, ἀπατώσι καὶ ἁμαρτάνουσιν ἐν γενεῇ, ἀλλὰ ὑπὸ εὐγενῆ καὶ νόμιμὰ τινα ὀνόματα δηλ. «Εἶναι ἐμπορικὴ ἀνάγκη» λέγουσιν, ἢ «ἐπιστημοικὴ υποχρέωσις» ἢ. Ἐνίοτε καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς θρησκείας, καὶ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ τοῦ Ὑψίστου πράττουσι τὸ κακόν, ὀφρίζονται καὶ προσποιοῦνται εὐσέβειαν ἵνα ἀπατήσωσι τὸν πελάτην καὶ κερδίωσιν ὀλίγα χρήματα.

Ἄλλ' οἱ τοιοῦτοι λησμονοῦσιν ὅτι ὁ Θεὸς, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ οὐοῦ εἶνε ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ὥρπισεν ὅτι ὁ μισθὸς τῆς ἁμαρτίας εἶναι ὁ θάνατος (Ρωμ. ε'. 23) καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ ἡ ἁμαρτάνουσα θέλει ἐξάπαντος ἀποθάνει.

«ΑΛΛΑΙ ΜΕΝ ΒΟΥΛΑΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ
ΑΛΛΑ Δ' Ο ΘΕΟΣ ΚΕΛΕΥΕΙ»

Πόσον εἶνε μακρόν τὸ κεφάλαιον τῶν ἀτυχιῶν καὶ ἐναντιοτήτων δι' ὧν ὁ ροῦς τοῦ βίου ἐσπάρη! Ὁ κ.

Α. κατὰ τινὰ ὥραϊαν τοῦ θέρους ἡμέραν καλεῖται εἰς ἐξοχικὸν γεῦμα· προσπαθεῖ παντὶ σθένει ὅπως δυνηθῇ νὰ προφθάσῃ τὴν ἀναχωροῦσαν ἀμαξοστοιχίαν, καὶ πρὸ τριῶν τετάρτων ἀπέστειλε νὰ φέρωσι μίαν ἀμαξάν ἵνα ᾔησθε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἀπολειφθῇ τοῦ σιδηροδρόμου. Ἡ ἀμαξά εἶνε εἰς τὴν θύραν, ὁ κ. Α. ἀναβαίνει, τρέχει. «Μὰ τὴν ἀλήθειαν ἡ ἀμαξά αὕτη φεύγει θαυμάσια, λέγει καθ' ἑκυτὸν ἐκτεινόμενος ἀμελῶς, ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων της, θὰ φθάσωμεν λίαν ἐνωρίς, θὰ δώσω γενναίαν ἀμοιβὴν εἰς τὸν ἡνίοχον. Φαίνεται ὅτι οὗτος ἠννόησε καὶ οἱ ἵπποι ἔχουσι πτέρυγας. Ἐπὶ τέλους ἡ ἀμαξά ἵσταται, καὶ ὁ κ. Α. κκταβαίνει βυθίζων τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον. Στάτου. . . δὲν ἔβστα εἰς αὐτὸ τὸ θυλάκιον τὸ βαλάντιόν μου. . . λοιπὸν εἰς τὸ ἄλλο; "Οχι. . . παράδοξον πρᾶγμα. Θὰ ᾔην ἔως εἰς τὸ πρῶτον ἢ θὰ ἐξήτησα κακῶς; ὅχι, παρετήρησα πολὺ καλῶς. τίποτε ἐδῶ, τίποτε ἐκεῖ, τίποτε οὐδαμοῦ. Ἀκατάληπτον! τρομερόν! Μάτην ἀνέσρεψα τὰ θυλάκιά μου, οὐδαμοῦ βαλάντιον! Ποῦ λοιπὸν τὸ ἔβαλα; τί τὸ ἔκαμα; τί νὰ πράξῃ κανεὶς! ποῦ εἶνε; τίς τὸ ἐπῆρε;—Ἀλλὰ Κύριε σπεύσατε λοιπὸν νὰ με πληρώσητε, κραυγάζει τότε στεντορία τῇ φωνῇ ὁ ἡνίοχος· βλέπετε ὅτι ὁ κλητὴρ μοὶ κάμνει σημεῖον ν' ἀναχωρήσω». Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀκούεται ὁ θόρυβος τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἥτις ἀπομακρύνεται συρίζουσα δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πυρρίνων πνευμόνων της, καὶ ὁ κύριός μας μένει ἐννεὸς καὶ κατησχυμένος, ὡς συριχθεὶς ὑποκριτής. Τέλος δέον τις νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν εἰμαρμένην. Ἀναβαίνει καὶ αἰθὶς εἰς τὴν ἀμαξάν λέγων «Ἀμαξήλατά, ἐπανάγαγέ με εἰς τὴν οἰκίαν μου.—Καὶ ποῦ λοιπὸν; εἰς τὴν ἑπαυλίν σας;—"Ω διάβολε! ὁδὸς Δαμαρτίνου πρὸφην Κοκενάρδου.—Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐρχόμεθα.—Ἀκριβῶς.—Ὁ Κύριος οὗτος φαίνεται ὅτι πῆρ' ἀέρα εἰς τὴν κεφαλὴν. . . μουρμουρίζει ὁ ἡνίοχος μαστίζων τοὺς ἵππους τοῦ ἰδοῦ εἰς ὅστις δὲν ἀναχωρεῖ ἵνα φθάσῃ.» Κατὰ τὸν μονόλογον τοῦτον οἱ ἵπποι καλπάζουσι, ἡ ἀμαξά φθάνει, ὁ κ. Α. κατέρχεται, δανείζεται παρὰ τοῦ θυρωροῦ του πέντε φράγκα καὶ πληρώνει δύο δρόμους ἀνθ' ἑνός. Αὐτοχῶς εἶχε δώσει εἰς τὴν μάγειρόν του ἄδειαν δι' ὅλην τὴν ἡμέραν, πρέπει λοιπὸν ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸν θάλαμόν του, νὰ λάβῃ τὸ βαλάντιόν του καὶ πορευθῇ ὅπως κάμῃ μόνος ἄνοστον γεῦμα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον λέγων φιλοσοφικῶς· «Ἄλλαι μὲν βουλαι ἀνθρώπων, ἄλλα δ' ὁ Θεὸς κελεύει».

Ἐν τούτοις κατὰ τὰς περιπετείας ταύτας, ὑποφέρει τις μόνος ποῦθ' ὅπερ εἶνε μία παρηγορία. Ἀλλ' ἰδοὺ εἰς οἰκογενειάρχης ὅστις ἐπωφελεῖται ἐκ τῆς Κυριακῆς, ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὴν πανηγυρὶν τοῦ Σαίν—Κλουδ. Εἶνε μέρος ὅπερ πρὸ δύο μηνῶν ὄνειρεύεται. Ποσάκις δὲν ἐπανάλαβε· «Τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ Σεπτεμβρίου θὰ ὑπάγωμεν εἰς Σαίν—Κλουδ!» Ἡ κυρία Βερνάρ ἔχει ἕνα ἀχύρινον ἰταλικὸν πῖλον, ἐν βουρνούζιον ἐκ μαύρης μετάξης, καὶ ἐσθῆτα ἐκ λευκῆς μουσουλίνης· ἡ ἐνδυμασία της εἶνε ἀμεμπτος καὶ ἐλπίζει νὰ κάμῃ οὐχὶ σμικρὰν φιγοῦραν εἰς τὰς μεγάλας;

τοῦ Σαίν—Κλουδ ἀναδενδράδας. Ἡ Δεσποσύνη Παλμύρα ἐξήτησε παρὰ τῆς Μητρὸς της κομφὸν πῖλον καὶ καινουργές ἀλεξήλιον διὰ τὴν περίστασιν, καὶ εἰρήσθω ἐν ἡμῖν, φοβοῦμαι μήπως ἐστερήθησαν τῆς λειτουργίας, ἵνα μὴ στερηθῶσι τῆς ἀμαξοστοιχίας, τόσον χρόνον κατηνάλωσεν ἡ τοαλέττα τῆς κυρίας ἢ τῆς Δεσποσύνης! Ὁ μικρὸς Θεόδωρος φορεῖ μίαν βλοῦζαν ἀγορασθεῖσαν εἰς Παλκί—ραγιᾶλ, ἐν κασκέτον, ὅπερ τὸ πρῶτον ἦδη θέτει ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ πᾶσα ἡ οἰκογένεια ἔχει τοὺς πόδας ἐντὸς στιλβόντων βερνικωμένων ὑποδημάτων. Πάντες ἐξέρχονται εἰς τὴν ἐκδρομὴν μηδὲ τοῦ κυνὸς Κάρλο ἐξαίρουμένου· νομίζω μάλιστα ὅτι ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ πλακουντίων καὶ ζαχαρωτῶν, τότε ἔχει τὸ ὕψος εὐθυμον!

Ἀναχωροῦσι πάντες, περιχαρεῖς, ἀλλὰ, μολὶς ἔρθασαν, καὶ ἰδοὺ ὁ οὐρανὸς καθίσταται μολυβδόχρους ἢ κατόπιν ἐκ μολυβδοχρόου εἰς μέλανα. Ἄ, εἶπεν ὁ κ. Βερνάρ, τὸ βρομέτρον μου ἀνέβαινε ταύτην τὴν πρωΐαν, καὶ τὸ βρομέτρον μου οὐδέποτε ψεύδεται. Ἡ κ. Βερνάρ, ἥτις θέλει νὰ δεῖξῃ τὸν κομφὸν στολισμόν της, εἶνε τῆς αὐτῆς γνώμης· ἡ Δεσποσύνη Παλμύρα ἢ ὁ κύριος Θεόδωρος, οὔτινες θέλουν νὰ διακυνδινεύσωσι τὸ ζεῦγος τῶν σολδίων, ὅπερ ὁ πατὴρ ἐδώρησεν αὐτοῖς, εἰς τὰ ὑπαίθρια τυχερὰ παίγνια ζαχαρωτῶν καὶ ἀθυρμάτων, διεκήρυξαν ὁμοθυμαδὸν ὅτι δὲν δύναται ποτε νὰ βρέξῃ ἐν ἡμέρᾳ πανηγύρεως, καὶ ὁ Κάρλος ὅστις αἰσθάνεται τὰ ζαχαρωτὰ ὑλακτεῖ ὡς σημεῖον συγκαταθέσεως.

Ἰδοὺ τί ἀπερασίσθη· δὲν θὰ βρέξῃ· Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Θεὸς κάμνει τὸν βροχὴν καὶ τὸν ἥλιον, ἡ καταιγὶς ἐκρήγνυται, ἡ βροχὴ πίπτει. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε χεῖμαρρος, κατακλυσμὸς, ὡς λέγουσι, ῥίπτει μὲ τοὺς ἀσκούς. Ποῦ νὰ κρυφθῇ τις; ποῦ νὰ φύγῃ; ποῦ νὰ προφυλαχθῇ; Βαδίζουσι μὲ τοὺς πόδας εἰς βόρβορον ἢ τήνκεφαλὴν ὑπὸ καταρράκτας. Καὶ ποῖον ἄστυλον ἔχουσι κατὰ τῶν καταρρακτῶν; δύο ἀλεξήλια! Χαίρετε ὥραϊα τοαλέτται! χαῖρε ἀχύρινε ἐκ τῆς Ἰταλίας πῖλε τῆς κ. Βερνάρ, καὶ τὸ ὅλως καινουργές καὶ κομφὸν βουρνούζιον της, καὶ τὸ πιλίδιον καὶ ἡ ῥόμπα τῆς Δεσποσύνης Παλμύρας. Τὸ πᾶν διεβράχῃ, κατεστράφη, ἀπωλέσθη. Αἱ ἐσθῆτες καὶ οἱ ἐπενδύται ῥέουσι κρουνηδόν, τὰ ὥραϊα βερνικωμένα ὑποδήματα διαρρέουσιν. Ἡ συνοδία, ἥτις ἀνεχώρησε μὲ κεφαλὴν φαιδρῶς εἰς τὰ ὕψη νεύουσιν, ἐπανερχεται ἤδη μὲ τὴν κεφαλὴν κεκυρτίαν καὶ τεταπεινωμένην. Ἡ κυρία Βερνάρ εἶναι ἄχρης καὶ ψυχρά, ἡ Δὴν Παλμύρα ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ κλαύσῃ, ὁ κ. Θεόδωρος κλαίει σφοδρῶς, καὶ ὁ κ. Βερνάρ, ὅστις συγκρατεῖται ἀκόμη, ὑπολογίζει τί θὰ κοστίσῃ εἰς τὸ θυλάκιόν του ἡ ζημία ὅλων αὐτῶν τῶν τοαλεττῶν. Ἰδοὺ, θὰ θυμώσῃ, καὶ φοβοῦμαι μήπως ὁ Κάρλος, ὑλακτεῖ ἤδη ἐξ ἀπελπισίας ὡς ἐρχόμενος ἐκ χαρᾶς, δεχθῇ ἐκ τοῦ κυρίου του ἀπηνέες τι λάκτισμα ἀντὶ τῶν προσδοκωμένων πλακουντίων. Οὕτω βαδίζει ὁ κόσμος! Περιεμένε τις ὥραϊον ἥλιον, ἔρχεται βροχὴ. Ὀνειρεύθη κυρίας ἡδονάς, δὲν εὗρεν ἡ ἀνίας, καὶ ἐπανερχεται διάβροχος, καταβορβορωμένος,

ἄνοστος, ἀπηλπισμένος. Τί θέλετε! «Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δ' ὁ Θεὸς κελεύει».

[ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

ΑΔΗΘΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΛΥΚΟΥ

ΚΑΙ Η ΗΡΩΪΣ ΜΑΓΔΑΛΙΝΗ

Ἐν ἔτει 1802, ἐν τινι πόλει τῆς Γαλλίας, ἐγεννήθη γυνὴ καλουμένη «Καλὴ ἀξία»· ἀλλ' ἐκ πτωχῆς οἰκογενείας οὕσα καὶ μηδὲν ἡρωϊκὸν ἔργον πράξασα διέμενεν ἀφανὴς ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Αὕτη ἔν καὶ μόνον κοράσιον εἶχεν ὀνομαζόμενον Μαγδαλινὴν, ἥτις ἐπηγρύπνει ἐπὶ τὰ βόσκοντα πρόβατα ὡς ποιμενίς, καθ' ἐκαστὴν πολλὰ πρῶτ' ἐξερχομένη καὶ ἐν τῷ περιζώματι αὐτῆς λιτὴν φέρουσα τροφήν. Ἡ Μαγδαλινὴ πολλάκις πτωχοτέρους αὐτῆς βλέπουσα γέροντας, ἀδυνάτους, ἀσθενεῖς καὶ ἀνισχύρους καὶ συγκινουμένη ὑπὸ τῆς εὐσπλαγχνίας ἐπεθύμει νὰ βοηθῇ αὐτοὺς δίδουσα μέρος τῆς λιτῆς τροφῆς τῆς. Αὕτη καὶ περ μικρὰ οὕσα, ἐφρόντιζεν οὐ μόνον δι' αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς γονεῖς τῆς· πολλάκις καὶ τοὺς πλησίον γείτονας ὑπηρετεῖ, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν πάσχοντας νοσηλεύουσα παρηγόρει.

Περὶ τὸ 1 1/2 μίλιον μακρὰν τῆς καλύβης, ἐν ἣ κατῴκει ἡ Μαγδαλινὴ, διητᾶτο πτωχὴ τις καὶ τυφλὴ χήρα ἔχουσα παιδίον μικρὸν ἐγκαταλειμμένης θυγατρὸς. Τὰς ὑπάρξεις ταύτας ἐπισκεπτομένη ἡ Μαγδαλινὴ προσεπάθει ἐνθαρρύνουσα νὰ φαιδρύνει τὰς σκυθρωπὰς αὐτῶν ὄψεις. Ἡ ἀληθὴς ἀπαίτησις τοῦ τίτλου τῆς Ἡρωίδος, ὃν πᾶσα ἀπλοϊκὴ ἡρῷς δύναται νὰ ἔχῃ, προήρχετο ἐκ τοῦ συναισθήματος τῶν πρὸς τοὺς ἄλλους καθηκόντων αὐτῆς· μᾶλλον, παρὰ ἐκ συμφέροντος. Ἐπὶ 15 ἔτη ἐξηκολούθει ἐπισκεπτομένη ἐκ συμπαιθείας τὰ πτωχὰ ἐκεῖνα πλάσματα, καὶ μέχρι θανάτου οὐδέποτε παρέλειπε τὸ κατὰ δύναμιν. Περὶ τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν ὑπῆρχεν ἐτέρα καλύβη, ἐν ἣ τὸ διαιτούμενον πλᾶσμα μακρὰν τῶν γονέων του, τῆς ἐνσκηψάσης αὐτῷ λέπρας ἔχρηζε μείζονος βοηθείας τῆς Μαγδαλινῆς, διότι ἡ ἀπομάκρυνσις αὐτοῦ ἀφ' ὧν, ὁ πόνος, ὁ μετὰ σκληρᾶς ὁδύνης συνοδευόμενος, ἡ σφοδρὰ δ' αὕτη ἀγωνία, ἡ ἀσπλαγχνία τῶν γονέων καὶ ἡ ἀμέλεια τῶν πλησίων θὰ ἐπέφερον αὐτῷ τὸν θάνατον. Ἡ Μαγδαλινὴ μόλις λαβοῦσα γνῶσιν τῆς φρικτῆς ταύτης θέσεως τοῦ πτωχοῦ πλάσματος, ἔσπευσε πρὸς τὴν καλύβην, ὅπως παράσχῃ αὐτῷ ἀρωγὸν χεῖρα.

Ἀληθῶς ἡ παρουσία καὶ αἱ φιλόφρονες περιποιήσεις αὐτῆς, ἂν καὶ πολλάκις ἀνεξωγόνουν αὐτὸ, ἀλλ' ὅμως δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀπαλλάξωσιν αὐτὸ τοῦ τρομεροῦ θανάτου, τελευτήσαν ἐπὶ τῶν βραχιόνων αὐτῆς καίπερ δις τῆς ἡμέρας ἐπισκεπτομένης ἐπὶ 18 ὅλους μῆνας!

Ἐν ἐτέρᾳ δ' ἐρήμῳ θέσει πλευρᾷ λόφου τινὸς ὑπῆρχεν οἰκίσκος οὕτω σαθρὸς, ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ διαμένῃ ἀνθρωπινὴ ὑπαρξίς· ἐν δ' αὐτῇ κατῴκει πτωχὴ χήρα βραχέως ἀσθενοῦσα. Ὁ χειμὼν ἂν καὶ ἦτο δριμύτατος, ὅμως ἡ Μαγδαλινὴ συνεχῶς καὶ μετὰ

θυμαστοῦ ζήλου ἐπισκέπτετο αὐτήν. Ἐσπέραν δέ τινα ἡ ἀσθενοῦσα εἰς οὕτω ἀθλίαν θέσιν ἦτο, ὥστε ἡ Μαγδαλινὴ ἀπεφάτισε νὰ διανυκτερεύσῃ μετ' αὐτῆς ἀπελπισθεῖσα διὰ τὴν περικιτέρω ζώήν τῆς. Τὸ ψῆχος ἦτο δριμύτατον, καὶ ἀμφοτέραι ἐπασχον· μᾶλλον δὲ ἡ ἀσθενοῦσα, μὴ ὑπαρχούσης καυσίμου ὕλης. Ἡ Μαγδαλινὴ ἐξελθοῦσα ἐπὶ τῆς ἐπὶ τὴν πλευρὰν τοῦ λόφου ἐστρωμένης χιόνος κατῴρθωσε νὰ συλλέξῃ ὑγρά τινα ξύλα.

Ἐνῷ δὲ προσεπάθει νὰ ἀνάψῃ τὰ ξύλα, ἤκουσε αἰφνιδίαν καὶ τρομερὰν ὥθησιν τῆς θύρας ἐκ τῶν ἐξω πρὸς τὰ ἐνδον· σημειωτέον δὲ ὅτι αὕτη εἶχεν ἐπιθέσει ὀγκώδη λίθον ἐπὶ τὴν θύραν, ὥστε αὕτη δὲν ἦτο ὅλως ἀνοικτή. Ἐντρομος λοιπὸν ἀνακηδῆσασα καὶ τρομερὰν ἐκβαλοῦσα φωνὴν ἐστῆριζε τὴν θύραν, διὰ δὲ τῶν ῥωγμῶν αὐτῆς εἶδεν ἐπὶ τῆς λευκοέσεως χιόνος μορφήν ἀγρίου καὶ φοβεροῦ λύκου· τούτου τὴν εἰσοδὸν καίπερ ἐμποδίσασα, ὅμως μετ' οὐ πολὺ ἤρξατο ἀποθαρρυνομένη ἕνεκα τῶν ἐπανειλημμένων ὠθήσεων καὶ μάλιστα ἀναλογιζομένη τὰς ἀδυναμίας αὐτῆς ἀπέναντι τοιοῦτου αἰμοβόρου ἐχθροῦ. Ἀλλὰ μετὰ μικρὰν σκέψιν πάλιν ἐνθαρρυνθεῖσα ἤρξατο διαφόρους νὰ ἐκβάλλῃ φωνὰς ἐλπίζουσα ὅτι οὕτω θὰ κατέπειθε τὸν ἀμετάτρεπτον λύκον νὰ ἀποχωρισθῇ ἐννοήσας ὅτι ἐν τῇ καλύβῃ πλείονα ὑπῆρχον πρόσωπα.

Ἀλλὰ φεῦ! τὸ θηρίον τοιοῦτον ἦτο, ὥστε δυσκόλως ἠδύνατο ν' ἀπατηθῇ μάλιστα γαργαλιζόμενον ὑπὸ πείνης· ἡ δὲ ιδέα τῆς ἀρίστης ἐν αὐτῇ τροφῆς ἐπὶ τοσοῦτον ἐξήγειρε τὴν ἀγρίαν αὐτοῦ φύσιν, ὥστε μὴ δὲν ἄλλο ἐσκέπτετο, παρὰ τὸ πῶς νὰ εἰσδύσῃ καὶ κατακορέσῃ τὴν πειναν καὶ κατασθέσῃ τὴν δίψαν αὐτοῦ. Ἡ Μαγδαλινὴ καὶ τοὶ πολλάκις ἀπελπίζετο, ὅμως πάλιν ἀνέκτα τὰς δυνάμεις αὐτῆς φυλάσσουσα προσεκτικώτατα.

Κατὰ δὲ τὸ γλυκὺ λυκαυγὲς ἐπέτειλεν αὐταῖς ἐλπίς σωτηρίας καὶ ἐλευθερώσεως ἐκ τῶν ὀξέων ὁδόντων τοῦ φρικαλέου λύκου, παυομένης τῆς ἐπὶ τῆς θύρας ἐπιθέσεως. Πλήρης λοιπὸν εὐγνώμοσύνης ἔσπευσε πρὸς τὴν ἀσθενῆ, καὶ παρὰ τὴν κλίνην αὐτῆς ἐκλαυσε, καὶ ἐνίσχυσεν αὐτὴν κατὰ τὰς τελευταίας ἡδὲ στιγμὰς τῶν ἀγωνιῶν τῆς, καὶ τέλος αὕτη ἀπέθανεν. Ἐφθασε δὲ καὶ ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἡ Μαγδαλινὴ ἠναγκάζετο νὰ ἀπέλθῃ διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτῆς. Ἀλλὰ συλλογισθεῖσα ὅτι οὐ μόνον τὸ πτώμα μόνον ἐγκαταλείπει, ἀλλὰ καὶ πρὸς βορὰν ἴσως τοῦ λυσσαλέου λύκου, ἔσπευσε νὰ μεταφέρῃ αὐτὸ εἰς τὴν ἐαυτῆς καλύβην εὐχαριστήσασα τὸν Θεὸν διὰ τὴν λύτρωσίν των. Τὴν δ' ὑστεραίαν ἐπελθοῦσα εἰς τὴν καλύβην διὰ νὰ μετακομίσῃ τὰ πράγματα τῆς πτωχῆς, εὗρε τὰ πάντα εἰς ἀταξίαν καὶ τὰ ἔχνη τοῦ λύκου ἐπὶ τῆς χιόνος. Ἡ δ' ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ὑπόληψις καὶ ἀφοσίωσις τῆς Μαγδαλινῆς, ἐφθασεν εἰς τὰ ὅσα τῆς *Louis Filipppe* συζύγου τοῦ Γάλλου *Queen*, ἥτις εὐχαριστηθεῖσα καὶ θαυμάσασα αὐτὴν ἐδώρησατο πολύτιμον δῶρον καὶ χρήματα.

Ἡ Μαγδαλινὴ ἄς μὲν ὥς παράδειγμα ἡμῖν διὰ τὸ